

Ahir, la DUI. Avui, el RUI. Demà...

written by Agustí Soler | 25 de juny de 2016

“El dret internacional general no conté cap prohibició aplicable respecte de les declaracions d'independència. La declaració d'independència de 17 de febrer del 2008 no infringeix el dret internacional general”. Aquesta fou la resposta de la Cort Internacional de La Haia al requeriment d'opinió consultiva fet per l'Assemblea General de l'ONU sobre si “s'ajusta al dret internacional la declaració unilateral d'independència formulada per les institucions provisionals d'autogovern de Kosovo”.

Aquest és, doncs, el text nítid i concret de la sentència que la Cort o el Tribunal Internacional de La Haia, com vulguem dir-ho, va dictar el 22 de juliol del 2010 sobre l'afer de la independència de Kosovo i la seva declaració unilateral. A Catalunya, si no vaig errat, en el full de ruta que es va configurar després de les eleccions del 27 de setembre del 2015 (eleccions on, tinguem-ho ben clar, els partidaris de la independència van guanyar amb 72 escons d'un total de 135) hi figurava en primer lloc la preparació de les estructures d'Estat i en segon lloc la proclamació de la independència o sigui, una declaració unilateral en el Parlament. En el full de ruta també s'incloïen després de la declaració unes eleccions constituents seguides de l'aprovació d'una proposta de Constitució i el referèndum sobre la mateixa.

Crec, doncs, que queda ben clar, atès que la majoria independentista ja té legitimitat des del 27-S, que una declaració unilateral, la DUI, té prou força com perquè el procés pugui arribar plenament als seus objectius i, molt, però que molt important, pugui comptar amb el ple reconeixement internacional. Aquest és el camí que hauríem de seguir i deixar-nos de noves propostes i experiments com

l'exposada darrerament des d'àmbits diferents (i de manera sorprenent també per l'ANC) sobre la realització d'un referèndum unilateral, el RUI, un element que (en paraules contundents del professor de Dret Internacional, Hèctor López Bofill) seria un referèndum de fireta. El professor denuncia altrament que el que es pretén amb aquest RUI és traspassar la responsabilitat a la societat, als funcionaris en lloc dels diputats. I té tota la raó. Per què sinó hem escollit el nostre Parlament? em pregunto.

Hauríem de tenir clar d'una vegada per totes, ens recorda el doctor López Bofill, que no hi haurà cap referèndum pactat i que la ruptura amb el sistema constitucional espanyol és inevitable. Aquesta ruptura ha de venir en el context d'una declaració d'independència, no en el context d'una votació que es pot perdre. Hauria també de quedar clar que la DUI obre les portes al reconeixement dels altres estats. Un RUI dins l'estat espanyol tindria la validesa que li donés l'estat espanyol, o sigui, cap. Cara enfora i amb el boicot unionista que faria que el grau de participació fos baix aquest referèndum no tindria cap mena de reconeixement.

Si fem cas de l'opinió d'altres experts veurem que els seus raonaments coincideixen amb l'expressat. El professor Ramon Cotarelo amb el seu llenguatge agut i concís ens adverteix que un RUI implica un salt al buit i que presenta tal quantitat de risc que bé pot entendre's com una maniobra més d'extorsió amb la finalitat última que descarrili el procés. Cal estar amatents. El professor madrileny fa la següent reflexió: "La DUI, sent tan il·legal com el referèndum, té un àmbit judicial natural en què es pot substanciar d'immediat que és la Cort Internacional de La Haia. No hi ha color".

Hem de ser ben conscients del que ens hi juguem i deixar-nos d'experiments, molt lloables però inútils i que, com molt bé ens adverteix el professor Cotarelo, ens poden dur al descarrilament del procés. Cal, doncs, seguir el Full de ruta, bastir les estructures d'estat, proclamar la independència,

aprovar la Llei de Transitorietat Jurídica i començar a exercir com a Estat. Cal tenir "Confiança astuta en tot allò que fan les institucions" com molt bé ens deia recentment en Lluís Llach. Així de clar.